

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. D.

przy uczestnictwie W. Ż., J. P.

i Gminy Miasto S.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi W. Ż.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

postanowieniem Sądu Okręgowego

z dnia 8 października 2010 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 marca 2012 r.,

zażalenia uczestnika postępowania W. Ż.

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 kwietnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 14 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę W. Ż. o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku J. D. przy uczestnictwie W. Ż. i in., o podział majątku wspólnego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z 8 października 2010 r.

W zażaleniu na postanowienie z 14 kwietnia 2011 r. uczestnik W. Ż. zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie. Uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanki odrzucenia skargi na posiedzeniu niejawnym wskazane zostały w art. 410 k.p.c.; należą do nich: uchybienie terminowi, brak oparcia skargi na ustawowej podstawie i niedopuszczalność skargi z innych przyczyn. Zaistnienie którejs z tych okoliczności lub wszystkich łącznie powoduje odrzucenie skargi. Powyższe przesłanki wyznaczają jednocześnie zakres wstępnej kontroli formalnej skargi o wznowienie postępowania, dokonywanej na podstawie art. 410 k.p.c., która może prowadzić do jej odrzucenia w razie stwierdzenia, że przytoczone w niej okoliczności nie mieszczą się w katalogu ustawowych podstaw wznowienia.

Uczestnik wniósł o wznowienie postępowania ze wskazaniem, że już po zakończeniu postępowania dowiedział się, że stan prawny nieruchomości, na którą nakłady podlegały rozliczeniu w toku postępowania jest inny niż deklarowany przez wnioskodawczynię w związku z otrzymaną przez nią darowizną oraz że już po zakończeniu postępowania nabyła ona własność nieruchomości rolnej. Zgodnie zaś z art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska orzecznictwa, powołanego w zaskarżonym postanowieniu, wykrycie nowych okoliczności faktycznych lub dowodów w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. dotyczy tylko takich faktów i środków dowodowych, które nie zostały ujawnione w prawomocnie zakończonym postępowaniu, gdyż były dla strony nieujawnialne, czyli nieznanne lub niedostępne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 września 2011 r., I CZ 79/11, nie publ.). Niemożliwość skorzystania w poprzednim postępowaniu z nowo ujawnionych środków dowodowych ma mieć charakter obiektywny. Chodzi zatem o taką niemożliwość, która pozostawała aktualna w stosunku do każdej należycie dbającej o swoje interesy osoby, znajdującej się w konkretnej sytuacji procesowej. Przyjęcie takiego stanowiska pozwala na wyeliminowanie z podstaw wznowienia postępowania takiego spóźnionego ujawniania nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które wynikało z zaniedbania lub przyjęcia błędnej - jak się następnie okazuje - strategii procesowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 września 2011 r., I CZ 79/11, nie publ.).

Nabycie przez wnioskodawczynię w 2008 r. w drodze darowizny udziałów we własności nieruchomości przy ul. K. 5, „odkryte” przez uczestnika 15 lutego 2011 r. oraz powzięcie przez niego 20 lutego 2011 r. informacji o nabyciu przez wnioskodawczynię na własność gruntu rolnego o areale 2,24 ha w K., nie można uznać za nowe okoliczności faktyczne w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Postępowanie o podział majątku toczyło się od 1995 r. Nie można zatem zaakceptować ogólnych twierdzeń podnoszonych przez uczestnika, że nie miał możliwości powołania się na powyższe okoliczności w czasie trwania postępowania.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.